

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

WAARDEERING

EENIGE JAREN GELEDEN schreef Dr Gunning: „Wat mij telkens opnieuw treft, is het gemis aan onderlinge waardeering bij hen, die zich toch broeders en zusters in Christus noemen.”

In openbare samenkomsten wordt er wel dikwijls gesproken over eenheid en eensgezindheid, wordt de wenschelijkheid wel geuit, om met het oog op het belang der groote zaak alle geschillen ter zijde te laten, maar nauwelijks zijn de menschen onderweg of thuis, of ze verketteren elkaar, zoowel wat de leer, als soms ook wat praktisch en gezindheid aangaat. En als ge gelegenheid hebt om te hooren, wat gezegd wordt, verbaast ge u over de eenzijdigheid, en over het gebrek aan zelfkennis.

Waarom kunnen wij toch niet wat meer elkaar waardeeren, ook bij verschil van gaven, inzicht en opvatting! Natuurlijk wil dat niet zeggen, dat wij maar alles van elkander moeten goedvinden; het kan ook noodig zijn, een vriend op zijn feilen te wijzen. Maar de manier, waarop dit geschiedt, moet niet in tegenspraak zijn met de Christelijke liefde. Als Paulus opmerkingen maakte of vermaningen gaf, begon hij altijd met prijzen. Hij zocht eerst het goede van degenen, aan wie hij schreef, om hierover zijn blijdschap uit te drukken, en dan pas te zeggen: in dit of dat, in een of ander opzicht, prijs ik u niet. — Als we zóó elkander naderden, wanneer we meenen iets te moeten aanmerken, of gelooven over iemand iets te moeten zeggen, dan zou ons woord méér kans hebben van een goede uitwerking, omdat de grondslag ervan *waardeering* is.

VOOR DE ZIEKEN

Door Ds A. C. DIEDERIKS

Er is maar één weg tot zaligheid: Jezus Christus. Eén weg voor zieken en voor gezonden. Wat doen we met dien weg?

Volgen we hem? Ik ontmoet er velen, die zeggen: ik zal dien weg volgen morgen, overmorgen.

Anderen, die zeggen: Heere, behoud mij, en wanneer God

komt, kruipen ze weg. Eigenlijk durven ze niet goed, want God is een verterend vuur.

Weet ge wat de zaligheid is? Alles wat niet naar Zijn wil is laten wegbranden, ook al is het ons nog zoo dierbaar. Dan komt over ons de onuitsprekelijke zaligheid, waarbij we alles verliezen, om meer dan alles te winnen.

DE LUIKEN

Om hitte en onrust uit te sluiten,
Doen wij de zware luiken dicht.
Nu dringt uit het rumoerig buiten
Alleen de klaarheid van het licht,

Want zie, de harten zijn nog open,
En zon komt helder ingezeefd
En toont, van blanken glans omdropen
Al wat er binnen staat en leeft.

Heer, doe de luiken van ons wezen
Voor werelds ijdelheden dicht,
En maak ons hart door Uwe vreeze
Zoo vol van helder zonnelicht.

Uit: „De Steile Tocht.”

WILLEM DE MERODE

HET OPEN RAAM

6) DOOR W. LAATSMAN

V. OP TWEE MOTOREN.

De groote Fokker vloog hoog boven de wolken. Luitenant Van Loon zat in de cabine en las zijn dienstorder voor de zooveelste maal over. Tegenover hem zat de oude heer Volkert droomend naar buiten te kijken naar het wolken spel. De oude heer had vreeselijk het land. Alles liep ook dwars en verkeerd in de laatste weken. Eerst die groote daling op de beurs, dat opnieuw vallen van de dollarleeningen, toen zoo'n herrie in zijn fabriek, en nu, als slot, het telegram uit Rome, waarin stond, dat de Italiaansche regering den invoer weigerde van zijn zending rietsuiker, omdat 't contingent reeds overschreden zou zijn. Daar lag nu die groote schuit in de haven van Genua en kon niet gelost worden! Dan er maar zelf op af, had hij gedacht, en hij had nog in den laten avond zijn passage getelegrafeerd naar Schiphol! Hij was op en top Amsterdammer, zakenman; hij had heel zijn leven lang het hoofd geboden aan tegenslag en crisissen, ja óók aan crisissen. Of die er vroeger ook al niet waren!

66

Net zoo goed als nu! Alleen, de menschen beten de tanden op elkander en vochten het werk onder de armen van de malaise vandaan! Toch fijn, dat hij nu op reis dat gezelschap trof in den jongen Van Loon. 'n Knappe vent! 'n Raar toeval, dat ook die zoo onverwacht naar Rome moest, en dat voor de Regeering. Hij kon anders zwijgen als het graf; liet niets uit. Toch kranig van den jongen.

Plotseling riep hij: „Zeg eens, Van Loon, waar zijn we nu?” De aangesprokene borg zijn papieren weg en antwoordde met stemverheffing: „Boven Lyon.”

„Hoe weet je dat?”

„'k Raad er maar naar; uit principe zeg ik nooit: Dat weet ik niet.”

De oude heer lachte; zoo iets beviel hem. Jammer, dat die man het baantje van officier had; hij had in den handel moeten gaan. De marine laat geen ontplooiing toe voor zoo'n karakter.

Op dit oogenblik ging de deur open van de cockpit en trad de piloot Doorman binnen. Deze was zoo juist afgelost door zijn collega en een drang in zijn gemoed dwong hem, om zoo spoedig mogelijk het gezelschap op te zoeken van de twee heeren, die op zoo'n wonderlijke wijze zijn passagiers waren geworden.